

ІВАН ІВАНОВИЧ ОСИПЧУК,*Науково-дослідний інститут публічного права (м. Київ)*

АДМІНІСТРАТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Досліджено адміністративну діяльність Служби безпеки України, розкрито особливості такої діяльності як основи для забезпечення критичної інфраструктури України. Враховуючи розвиток і трансформації адміністративно-правового понятійного апарату, а також вироблення й запровадження нових підходів до охорони безпеки держави, зосереджено увагу на розгляді сучасних тенденцій тлумачення сутності адміністративної діяльності, вивченні виникнення та застосування поняття «критична інфраструктура» і розкритті особливостей адміністративної діяльності Служби безпеки України, спрямованих на забезпечення охорони критичної інфраструктури України.

Ключові слова: адміністративна діяльність, адміністративно-публічна діяльність, критична інфраструктура, національна безпека, Служба безпеки України, загрози національній безпеці.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Найгострішим викликом національній безпеці України наразі, безперечно, є загрози і шкода, спричинені збройною та інформаційною агресією з боку Російської Федерації. Водночас безпеці нашої держави загрожують і інші виклики. Частина з них зумовлена появою та розвитком нових видів загроз, наприклад кібернетичних та інформаційних загроз різного характеру, а такий вид небезпеки, якого можна очікувати від суттєвих кліматичних змін, постає перед сучасною цивілізацією взагалі вперше, і хоча він не може вважатися традиційним видом загрози, для боротьби з якою створюються спецслужби, але й ігнорувати загострення небезпеки неможливо.

Негативні тенденції супроводжуються одночасним загостренням у світі добре відомих, але при цьому не менш важливих проблем, таких як боротьба за контроль над природними ресурсами та їх використанням, загрози, пов'язані з ядерною зброєю, геополітичні протистояння і спроби перерозподілу світових економічних ресурсів. При цьому необхідно зазначити, що зростання рівня загроз національній безпеці є трендом для більшості країн по всьому світі.

Наразі згідно з чинним національним законодавством статусом «державного органу спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України» наділено Службу безпеки України¹.

Як слушно зазначає В. Горбулін, «із набуттям Україною незалежності та зміцнення її суверенітету проблема забезпечення державної безпеки набула особливого значення, оскільки прагнення нашої держави приєднатися до європейської спільноти вимагає вирішення комплексу теоретичних і практичних проблем у сфері державної безпеки. За цей час змінилася роль держави у житті суспільства та особистості, з'явилися реальні правові умови для демократизації суспільного життя, що не могло не вплинути на державний сектор безпеки» [1].

Що стосується переосмислення підходів до охорони державної безпеки, то така діяльність здійснюється, зокрема, на рівні розроблення й уведення нових теоретичних понять, термінів і категорій. Прикладом такої категорії, що комплексно впливає на організацію діяльності із забезпечення національної безпеки, є «критична інфраструктура». Її теоретична розробленість стає дедалі більшою, і критична інфраструктура поступово посідає своє місце в чинному законодавстві.

Стан дослідження проблеми

Беручи до уваги підвищення важливості та загального значення державної безпеки, дедалі більше дослідників приділяють свою увагу окремим питанням діяльності Служби безпеки України. Серед них такі вчені, як О. Артюх, Р. Баранецький, В. Белєвцева, М. Грек,

¹ Про Службу безпеки України : Закон України від 25.03.1992 № 2229-III // База даних (БД)

«Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12> (дата звернення: 15.09.2020).

О. Грідін, О. Дзьобань, М. Карпенко, І. Корж, А. Кумейко, В. Ліпкан, О. Нападистий, В. Настюк, М. Панченко, О. Полковніченко, С. Пономарьов, В. Пилипчук, В. Пузирний, А. Савченко, О. Степанченко, Х. Ярмачі та ін.

Проте, як відзначають науковці-адміністративісти, поняття «адміністративна діяльність» найбільш докладно розкрито в контексті відповідної діяльності Національної поліції України. Суттєвий внесок у формування концептуальних засад змісту та сутності поняття «адміністративна діяльність» внесли вчені-юристи В. Авер'янов, А. Альохін, М. Ануфрієв, О. Бандурка, Д. Бахрах, О. Бачун, О. Безпалова, І. Голосніченко, О. Джафарова, Є. Додін, М. Єропкін, В. Заросило, Р. Калюжний, Л. Коваль, В. Колпаков, А. Комзюк, О. Коренєв, М. Корнієнко, О. Музичук, О. Остапенко, В. Петков, В. Плішкін, Т. Проценко, О. Рябченко, А. Селіванов, С. Стеценко, В. Фатхутдінов, С. Шатрава, В. Шкарупа, О. Юнін, О. Ярмиш та ін.

До розроблення змісту поняття «критична інфраструктура» долучились вітчизняні й зарубіжні науковці та практики, юристи, посадовці та громадські діячі, експерти й політики, серед яких А. Балашов, К. Бжозовскі, В. Білоконь, Д. Бірюков, В. Гречанінов, В. Гройсман, М. Джон Кох, О. Євдін, В. Заславський, С. Кондратов, М. Лінхарт, В. Лучков, О. Насвіт, С. Пашинський, В. Ратчев, В. Скомра, М. Сунгуровський, О. Суходоля, Т. Тагарев, О. Фаль, Х. Яксон та багато інших.

Аналізуючи роботи науковців, присвячені дослідженню сутності адміністративної діяльності, зазначимо, що стосовно особливостей діяльності Служби безпеки України це питання вивчено недостатньо. Крім того, зазначене поняття наразі не знайшло визначення в національній чинній нормативно-правовій базі. Що ж стосується терміна «критична інфраструктура», то його зміст у вітчизняній науці лише формується, і навіть беручи до уваги спроби закріпити його визначення в законодавстві України, цей процес навряд чи можна вважати завершеним.

Мета і завдання дослідження

Метою статті є розкриття особливостей адміністративної діяльності Служби безпеки України як підґрунтя для забезпечення охорони критичної інфраструктури держави. Досягнення поставленої мети потребує виконання таких дослідницьких завдань: вивчити сутність тлумачення терміна «адміністративна діяльність», розкрити найважливіші характеристики адміністративної діяльності Служби безпеки України, що стосуються забезпечення

охорони національної критичної інфраструктури; сформулювати пропозиції щодо вдосконалення адміністративної діяльності Служби безпеки України.

Наукова новизна дослідження в удосконаленні сучасного розуміння адміністративної діяльності Служби безпеки України як основи забезпечення критичної інфраструктури.

Виклад основного матеріалу

Сьогодні активно відбуваються процеси концептуальної перебудови сфери національної безпеки України. Зміст діяльності Служби безпеки України в контексті реформ чітко пов'язується із новою та ще недостатньо закріпленою законодавчо категорією «критична інфраструктура». Отже, саме перебіг реформ та очікувані істотні зміни обумовлюють актуальність обраної теми наукового дослідження.

Діяльність Служби безпеки України, безперечно, виступає основою забезпечення необхідного стану безпеки й охорони критичної інфраструктури. Водночас уведення поняття «критична інфраструктура» впливає на зміст діяльності Служби безпеки України та передбачає в ній певні зміни. Однак обраний нами підхід – дослідження шляхом порівняння наявного та бажаного – дозволить виявити, які зміни потрібні, та розробити необхідні пропозиції для їх упровадження.

Отже, починаючи вивчення поняття «адміністративна діяльність», доцільно розглянути тлумачення його складових. Так, В. Конопльов зауважує, що «використання в словосполученні “адміністративна діяльність” прикметника “адміністративна” вказує на владного суб'єкта цієї діяльності (орган, підрозділ, посадову особу) та характеризує владно-публічну (адміністративну) природу його діяльності» [2, с. 137], що за своєю сутністю збігається із самим значенням слів «адміністрація» та «діяльність».

М. Корнієнко визначає адміністративну діяльність (зокрема, на прикладі ОВС) як «специфічну, виконавчо-розпорядчу, підзаконну, державно-владну діяльність з організації та здійснення охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, попередження й припинення злочинів та інших правопорушень» [3, с. 8].

Л. Попов, який так само, як і попередній дослідник, займався вивченням проблем адміністративної діяльності ОВС, розглядав її як «діяльність щодо практичної реалізації функцій із забезпечення особистої безпеки громадян, охорони громадського порядку та громадської безпеки» і наголошував, що «вона має свої

складові, тобто поділяється на адміністративно-наглядову, адміністративно-розпорядчу та адміністративно-юрисдикційну діяльність» [4, с. 84].

Указані визначення демонструють тенденцію пов'язувати адміністративну діяльність зі специфікою окремого органу, про який ідеться у визначенні. Крім того, наведені приклади демонструють ще дві особливості, а саме змістовний розвиток та уточнення поняття «адміністративна діяльність» (продемонстровано М. Корнієнком), і засвідчують наявність певних структур та різновидів самого поняття (згадуються у визначенні Л. Попова).

Хронологічно більш пізнім прикладом різновиду цього поняття є публічне адміністрування. Ю. Рогачова наголошувала на доцільності розглядати публічне адміністрування у двох значеннях – вузькому та широкому. Публічне адміністрування в широкому трактуванні дослідниця розглядає як «сукупність різноманітних видів діяльності всіх органів держави та органів місцевого самоврядування, тобто це всі форми реалізації державної та самоврядної влади загалом. У вузькому розумінні “публічне адміністрування” є відносно самостійним видом діяльності державних органів та органів місцевого самоврядування, яку здійснює певна частина відповідних суб'єктів» [5, с. 151]. Зазначений підхід до виокремлення видів публічного адміністрування наразі використовується у правовій навчальній літературі, в якій широке значення терміна «публічне адміністрування» асоціюється з усіма трьома гілками влади, а вузьке отожднюється з виконавчою владою та неприбутковими за своєю сутністю суспільними інститутами, що долучаються до провадження публічної політики.

Публічне адміністрування в розумінні О. Гоголева являє собою «діяльність публічної адміністрації, яка спрямована на реалізацію законних прав і свобод людини та громадянина, задоволення потреб суспільства і держави, виконання нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади і місцевого самоврядування, забезпечення верховенства права, дотримання Конституції та законодавства» [6, с. 143].

О. Лупало пояснює особливості, притаманні публічному адмініструванню, так: «Використання у цьому терміносполученні прикметника “публічне” означає, що процес управління відбувається гласно, й основним суб'єктом управління є народ, тоді як суб'єктом державного управління – органи державної влади. Вважається, що державне управління відрізняється від публічного управління чіткіше визначеним владним харак-

тером, тобто менш демократичним наповненням змісту управління. З часів радянської влади добре відомо, що державне управління може здійснюватися і не публічно, наприклад партійною номенклатурою або владною верхівкою без залучення народу» [7, с. 23].

Стосовно засад публічності ми вже звертали увагу на людиноцентризм, на підвищення значення демократичних засад діяльності й на прагнення до державно-приватного партнерства як на важливі тенденції в напрямку подальшої розбудови сфери національної безпеки та на орієнтири реформування Служби безпеки України.

Із цього та процитованих раніше визначень випливає, що термін «публічне адміністрування» самим своїм змістом має передавати особливості здійснення державної і демократичної за своєю сутністю управлінської діяльності. Разом із тим у крайній формі вираження – «*New public management*» (нове державне управління) – влада сприймає громадян як клієнтів отримання платних державних послуг. На нашу думку, у сфері національної безпеки в цілому та стосовно діяльності Служби безпеки України зокрема застосувати таку концепцію недоцільно, по-перше, тому, що «державне адміністрування» не може існувати без законодавчої бази та є невід'ємно із нею пов'язаним, а чинне законодавство України, у свою чергу, не містить жодних таких правових норм у галузі національної безпеки, по-друге, державна безпека не є і не може бути ані послугою, ані товаром, адже це суперечить самій її сутності. Отже, демократична складова має реалізовуватись іншим шляхом, наприклад утіленням, стимулюванням і розширенням громадського контролю за діяльністю Служби безпеки України. Останнє, до речі, враховується та передбачається напрямками реформування Служби безпеки України.

У свою чергу, В. Пузирний, аналізуючи адміністративну діяльність Служби безпеки України, зазначає, що її «можна поділити на такі види: 1) зовнішня адміністративна діяльність – спрямована на виконання покладених на цей орган завдань; 2) внутрішня адміністративна діяльність – стосується впорядкування внутрішньосистемних відносин та забезпечення чіткої організації й функціонування Служби безпеки України. Внутрішня адміністративна діяльність має допоміжне значення і покликана забезпечити належну організацію роботи Служби безпеки України щодо покладених на неї завдань, спрямованих назовні. Навпаки, зовнішня адміністративна діяльність є основною, оскільки у процесі її здійснення практи-

чно реалізуються завдання та функції, що визначають призначення Служби безпеки України» [8, с. 122].

Підбиваючи підсумок аналізу поняття «адміністративна діяльність», наведемо ще одне визначення, яке розкриває специфіку діяльності Служби безпеки України. За формулюванням М. Карпенка, «адміністративна діяльність підрозділів Служби безпеки України представляє з себе врегульовану нормами адміністративного права специфічну, виконавчо-розпорядчу, підзаконну, державно-владну діяльність уповноважених на це органів та підрозділів із організації та здійснення захисту законних інтересів держави, прав громадян, забезпечення національної безпеки, охорони державної таємниці, попередження та припинення правопорушень, які безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України». Крім того, науковець зазначає, що «адміністративна діяльність Служби безпеки України відрізняється від діяльності інших правоохоронних органів своїм змістом, принципами та ознаками. Ознаки адміністративної діяльності Служби безпеки України слід розглядати як сукупність взаємопов'язаних властивостей, які дозволяють відрізнити адміністративну діяльність серед інших видів діяльності (профілактичної, оперативно-розшукової, кримінально-процесуальної, виконавчої та охоронної» [9, с. 119].

Крім зазначеного, адміністративна діяльність Служби безпеки України характеризується методами, формами та засобами, що застосовуються під час здійснення покладених на неї завдань і функцій. При цьому якщо самі методи, засоби і форми зустрічаються і в діяльності інших державних органів, тобто є певним чином уніфікованими, то специфіка адміністративної діяльності Служби безпеки України полягає в їх характерному поєднанні та співвідношенні.

Безумовно, такі особливості діяльності Служби безпеки України мають відповідати і новому концептуальному підходу до роботи, що ґрунтується на понятті «критична інфраструктура». Проте критична інфраструктура й навіть просто інфраструктура в чинному Законі України «Про Службу безпеки України» не згадуються. Натомість законопроект «Про внесення змін до Закону України "Про Службу безпеки України" щодо удосконалення організаційно-правових засад діяльності Служби безпеки України» від 10 березня 2020 р. № 3196 такі посилання містить. До них, зокрема, належать: 1) відомості щодо завдань Служби безпеки України: «контррозвідаль-

ний захист ... об'єктів критичної інфраструктури»; 2) особливості структури: «підрозділи Служби безпеки України можуть створюватися і дислокуватися на об'єктах ... критичної інфраструктури»; 3) повноваження Служби безпеки України: «здійснювати контррозвідальне забезпечення ... об'єктів критичної інфраструктури», «негласно перевіряти готовність об'єктів критичної інфраструктури», «застосовувати та розвивати загальнодержавну систему виявлення кібератак, протидії акціям кібертероризму і кібершпигунства щодо об'єктів критичної інформаційної інфраструктури», «займатися допуском на об'єкти критичної інфраструктури»¹.

Отже, пропозиції щодо реформування Служби безпеки України наразі вже містять відомості та рекомендації про законодавчі норми, що стосуються критичної інфраструктури.

Інше цікаве спостереження щодо зазначеного законопроекту стосується використання терміна «критична інформаційна інфраструктура». Тобто можна зробити висновок, що критична інфраструктура має ще й певні різновиди. Більше того, частину з них уже врегульовано чинним законодавством та закріплено в нормативно-правових актах, наприклад у ст. 1 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України»² та Порядку формування переліку об'єктів критичної інформаційної інфраструктури³.

Звернемо увагу на те, що розроблення концепції критичної інфраструктури є загальносвітовим трендом, до якого долучається більшість прогресивних країн світу. Наразі в нормативно-правових актах ЄС згідно з Директивою ЄК 2008/114 під критичною інфраструктурою розуміють «об'єкти (матеріальні

¹ Проект Закону про внесення змін до Закону України «Про Службу безпеки України» щодо удосконалення організаційно-правових засад діяльності Служби безпеки України : від 10.03.2020 № 3196 / ініціатор В. О. Зеленський // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=68347 (дата звернення: 15.09.2020).

² Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 № 2163-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19> (дата звернення: 15.09.2020).

³ Деякі питання об'єктів критичної інформаційної інфраструктури : Постанова Кабінету Міністрів України від 09.10.2020 № 943 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/943-2020-p> (дата звернення: 15.09.2020).

ресурси, основні фонди), системи чи їх частини, розташовані у країнах-членах, які є суттєвими для підтримки життєво важливих функцій суспільства, здоров'я, безпеки, захищеності, економічного та соціального благополуччя людей, порушення їх функціонування або знищення матимуть значний вплив у країні – члені ЄС та призведуть до нездатності забезпечувати вказані функції» [10, с. 34].

В Україні «Зелена книга з питань захисту критичної інфраструктури» з'явилася у 2015 р. Як відомо, видання книг такого штибу зазвичай спрямовано на стимулювання й організацію наукових дискусій щодо певного напрямку і кола проблем. Як правило, результатом таких дискусій є затвердження офіційного документа, який формулює основи державної політики з обговорюваного питання. Як ми вже зазначали раніше, наразі в Україні активно ведеться законотворча робота у напрямку врегулювання питань критичної інфраструктури.

Звернемо також увагу на поняття «кібератака»: використовуючи цей термін, законодавець тим самим фактично класифікує та формалізує один із можливих видів загроз. Водночас сам захист об'єктів критичної інформаційної інфраструктури законодавець пов'язує з організаційними, нормативно-правовими, інженерно-технічними й іншими заходами. Вочевидь, частина перелічених заходів виходить за межі функціональної спрямованості Служби безпеки України. Отже, ця особливість ще раз підкреслює комплексний характер проблеми охорони критичної інфраструктури, в якій мають бути одночасно задіяні різні державні органи та служби.

Висновки

Підбиваючи підсумок аналізу, маємо підстави стверджувати, що формування концепції критичної інфраструктури у сфері забезпе-

чення державної безпеки України наразі характеризується певними особливостями.

1. Сама концепція критичної інфраструктури здебільшого не передбачає якихось принципово нових, невідомих раніше видів загроз національній безпеці, натомість її спрямовано на підвищення швидкості реагування на такі загрози в умовах швидкої зміни ситуації шляхом фокусування уваги відповідних державних органів на запобіганні та профілактиці можливих ризиків. Службу безпеки України вже наділено відповідним адміністративно-правовим інструментарієм, потрібним їй для забезпечення охорони критичної інфраструктури в межах покладених на неї завдань.

2. Охорона, захист і забезпечення критичної інфраструктури передбачають злагоджені дії сукупності державних органів України та взаємодію широкого кола осіб. Відносини, що при цьому виникають, мають публічно-правовий характер, але особливості, обумовлені спрямованістю та переліком основних завдань Служби безпеки України (захист державного суверенітету, конституційного ладу, законних інтересів держави тощо), вимагають від Служби безпеки України посилення в першу чергу контрольно-наглядової та аналітичної функцій. Демократичні засади діяльності Служби безпеки України при цьому максимально проявляються у громадському контролі за її діяльністю. Отже, специфіка відносин, в які вступає ця служба, полягає не в публічному адмініструванні, а у здійсненні Службою безпеки України адміністративної діяльності. При цьому, беручи до уваги різноманітність діяльності Служби безпеки України (контрольовувальна, оперативно-розшукова, захисна, охоронна тощо), саме її адміністративна діяльність виступає основою для забезпечення критичної інфраструктури.

Список бібліографічних посилань

1. Горбулін В. Р. Україна НАТО: поглиблення реформування сектору безпеки // Реформування сектору безпеки України : матеріали міжнар. конф. (м. Київ, 27–28 верес. 2004 р.) / Нац. ін-т проблем міжнар. безпеки при Раді нац. безпеки і оборони України, Жене́вський центр демократичного контролю над збройними силами. Київ : НІМБ ; ЦСАР, 2004. С. 15–26.
2. Конопльов В. Поняття, зміст та основні напрями сучасної адміністративної діяльності органів внутрішніх справ. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2013. № 3 (74). С. 135–150.
3. Адміністративна діяльність. Частина особлива : підручник / за заг. ред. О. М. Бандурки. Харків : Ун-т внутр. справ ; Еспада, 2000. 368 с.
4. Административное право и административная деятельность органов внутренних дел : учебник / под ред. Л. Л. Попова. М. : Акад. МВД, 1990. 223 с.
5. Рогачов Ю. М. Адміністративно-правові відносини в структурі публічного адміністрування податків і зборів. *Вісник Запорізького національного університету. Серія: Юридичні науки*. 2014. № 2. С. 148–155.

6. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід : монографія / за заг. ред. С. Чернова, В. Воронкової, В. Банаха та ін. Запоріжжя : ЗДІА, 2016. 606 с.

7. Лупало О. А. До питання подальшого вдосконалення правових засад щодо визначення публічного адміністрування в сучасних умовах розвитку українського суспільства // Адміністративно-правове забезпечення діяльності МВС України, НП України та інших суб'єктів публічної адміністрації : матеріали XV наук.-практ. семінару (м. Київ, 17 верес. 2020 р.) / МВС України, Нац. акад. внутр. справ. Київ, 2020. С. 21–26.

8. Пузирний В. Ф. Адміністративна діяльність Служби безпеки України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 5. С. 121–123.

9. Карпенко М. М. Адміністративна діяльність підрозділів Служби безпеки України. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2014. № 1 (64). С. 111–121.

10. Зелена книга з питань захисту критичної інфраструктури в Україні / Нац. ін-т стратегічних досліджень. Київ, 2015. 35 с.

Надійшла до редколегії 18.09.2020

ОСЫПЧУК И. И. АДМИНИСТРАТИВНАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ СЛУЖБЫ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ КАК ОСНОВА ОБЕСПЕЧЕНИЯ КРИТИЧЕСКОЙ ИНФРАСТРУКТУРЫ

Исследована административная деятельность Службы безопасности Украины, раскрыты ее особенности как основы для обеспечения критической инфраструктуры Украины. Учитывая развитие и трансформацию административно-правового понятийного аппарата, а также выработку и внедрение новых подходов к охране безопасности государства, внимание сосредоточено на рассмотрении современных тенденций толкования сущности административной деятельности, изучении возникновения и применения понятия «критическая инфраструктура» и раскрытии особенностей административной деятельности Службы безопасности Украины, направленных на обеспечение охраны критической инфраструктуры Украины.

Ключевые слова: административная деятельность, административно-общественная деятельность, критическая инфраструктура, национальная безопасность, Служба безопасности Украины, угрозы национальной безопасности.

OSYRCHUK I. I. ADMINISTRATIVE ACTIVITY OF THE SECURITY SERVICE OF UKRAINE AS THE BASIS FOR ENSURING CRITICAL INFRASTRUCTURE

The subject matter of the study is administrative activities of the Security Service of Ukraine. The purpose of the research is to reveal the specific features of administrative activities of the Security Service of Ukraine as the basis for ensuring the critical infrastructure of Ukraine.

This study is focused on the current tendencies in interpreting the nature of administrative activities, studying the origin and application of the concept of “critical infrastructure” and revealing the features of administrative activities of the Security Service of Ukraine aimed at protecting critical infrastructure of Ukraine.

The obtained information allowed us to clarify the concepts of “administrative activity” and “administrative and public activity” of the Security Service of Ukraine and to prove the exceptional importance of this activity to ensure the protection of critical infrastructure of our state. The clarification of administrative and legal conceptual apparatus, implemented in this research, creates the basis for further research and amendments to national regulatory acts.

The data obtained during the research allow us to conclude that approaches to determining the content of such a category as “threats to national security” are changed with the development of the concept of “critical infrastructure”. This should be reflected in administrative activities of the Security Service of Ukraine, and should be enshrined in the relevant regulatory acts and create a solid foundation for the protection and security of critical infrastructure of Ukraine.

Key words: administrative activity, administrative and public activity, critical infrastructure, national security, Security Service of Ukraine, threats to national security.